

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku E.P.

przy uczestnictwie E. Spółki Akcyjnej w G. oraz Skarbu Państwa – Starosty [...] o
ustanowienie służebności przesyłu za wynagrodzeniem

oraz z wniosku E. Spółki Akcyjnej w G.

przy uczestnictwie E.P. oraz Skarbu Państwa - Starosty [...]

o zasiedzenie służebności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni i zarazem uczestniczki
postępowania – E.P.

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 2 września 2016 r., sygn. akt VII Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**i zasądza od E. P. na rzecz "E." spółki akcyjnej w G. kwotę
240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub

oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik wnioskodawczyni E.P. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 2 września 2016 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 oraz 2 k.p.c.

Przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym nie zaś faktycznym albo wynikającym z twierdzonych przez skarżącego uchybień Sądu, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, a którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, nie publ.).

Sformułowana w skardze kwestia nie spełnia wymagań stawianych zagadnieniom prawnym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym konstruowanie zagadnienia prawnego następuje przez przedstawienie pytań „do rozstrzygnięcia” to znaczy pytań, których konstrukcja powoduje, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego dokonywane jest przez wybór towarzyszącej mu odpowiedzi (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2000 r., III CZP 2/00, OSNC z 2000 r., nr 11, poz. 200). Kwestia przedstawiona w skardze miała charakter ogólny i nie stanowiła pytania o rozstrzygnięcie. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, pomimo znacznej obszerności, nie zawierało argumentów, które

świadczyłyby o możliwości rozbieżnego interpretowania zastosowanych przepisów w ustalonym w sprawie stanie faktycznym. Rozważania zawarte w skardze kasacyjnej nie dały podstaw do przyjęcia, że zachodzą publicznoprawne okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Szczegółowa analiza prowadzi także do wniosku, że w sprawie nie wystąpiła przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Wywód autora skargi kasacyjnej nie pozwalał na przyjęcie, że wykładnia art. 292 k.c. jest źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, które wywołują rozbieżność w orzecznictwie sądowym w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania wywołanego skargą kasacyjną orzeczono na podstawie art. 520 § 2 w zw. z § 5 pkt 3 w zw. z 10 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).